

ten propositions about the self

tien stellingen betreffende het zelf

productie / production of www.yoga-intervision.com

voor de context zie / context see webpage 'jnana yoga / advaita vedanta'

voor voortzetting van uw oriëntatie gelieve terug te gaan naar www.yoga-intervision.com
in order to continue your orientation go back please to www.yoga-intervision.com

1. Er is geen enkele stelling over het zelf in logisch-filosofische zin houdbaar, aangezien de kardinale vraag of er een zelf is onoplosbaar is. Als er namelijk een zelf is dan zijn beschouwer en beschouwde identiek zodat er niets verifieerbaars over het zelf te zeggen valt.

1. There is no conceivable proposition tenable about the self in a logic-philosophical way since the crucial point if there is a self, is insoluble. If there is a self, observer and observed are identical so that nothing verifiable can be said about the self.

2. Zodra er wél iets over het zelf gezegd wordt, vanuit welk wetenschappelijk oogpunt of paradigma dan ook, heeft dat niet op het zelf betrekking, maar op deelfenomenen ervan. Deze deelfenomenen zijn niet op zichzelf bestaand, maar van oorzaken zowel als van samenstellende delen afhankelijk, ingebed in een stelsel van onderling afhankelijke deelfenomenen, steeds veranderend, ruimte- en tijdafhankelijk. Zij verschijnen in de mind door toedoen van resp. als onderdeel van associatieketens.

2. As soon as anything is said about the self, from whatever scientific point of view or paradigm, this has nothing to do with the self as such. What has been said merely points unto its sub-phenomena. These are not existing by themselves. They depend from causes as well as composing parts, interconnected to other sub-phenomena, always changing and subordinate to space and time. Appearing in the person's mind by means of chains of association.

3. De bewering dat deze deelfenomenen verwijzen naar een onderliggende op zichzelf en vanuit zichzelf bestaande entiteit, zijnde het zelf, is een louter theoretische aanname. Een concept. Dat er de laatste 50 jaar zulk een overstelpende hoeveelheid body-mind-soul literatuur is verschenen, en nog steeds verschijnt, doet daar niets aan af.

3. The allegation that these sub-phenomena refer to an underlying by itself existing entity, being the self, is a merely theoretical supposition, a concept. In the last fifty years an astonishing quantity of 'body mind soul literature' was published and is still being published, but this does not alter that fact.

4. In empirische zin valt er echter wél iets zinvol over het zelf te zeggen. In het dagelijkse leven immers wordt het zelf voorondersteld. Vanuit een ervaringsgerichte én praktische benadering vereenzelvigen de individuele persoon én de samenleving nu eens dit deelfenomeen, dan weer dat deelfenomeen van het zelf, met het zelf. Bijvoorbeeld het menselijk lichaam, de menselijke geest, de idee van de persoon over zichzelf, zijn intelligentie, zijn sociabiliteit, zijn mening(en), zijn gevoel(ens), zijn plannen enz. enz.

4. However, in an empirical sense something significant can be said about the self. The fact is that in everyday life the self is presupposed. Out of an empirical and practical approach, the individual and the society one time identify this sub-phenomenon, another time that sub-phenomenon of the self, with the self. For example the human body, the human mind, the idea a person has about himself, his intelligence, his sociability, his opinion(s), feeling(s), plans etc.

5. In therapeutische zin wordt op deze empirisch-praktische benadering aangesloten. Aan de meeste therapievormen ligt de overtuiging ten grondslag dat psychisch lijden het gevolg is van verabsolutering van één of enkele deelfenomenen van het zelf ten koste van andere c.q. overige. Het doel van de therapie is de persoon dominante deelfenomenen te doen relativeren zodat hij of zij weer vrijelijk kan beschikken over alle andere deelfenomenen van het zelf.

5. Therapy joins this empirical and practical approach. All therapy is based on the conviction that mental suffering results from making absolute one or more sub-phenomena of the self at the expense of other sub-phenomena. Therapy aims at putting in perspective the dominant sub-phenomena, putting them in their proper context, so that the individual has the free disposal of all other sub-phenomena of the self.

6. Het mechanisme dat verabsolutering van deelfenomenen van het zelf veroorzaakt is het proces van 'je identificeren met'. Het tot je nagenoeg enige zelf maken van een deelfenomeen van het zelf. Eenvoudige voorbeelden zijn lichamelijke pijn, emoties, bestaanszorgen. Gecomplieerde voorbeelden: leven vanuit en verdedigen van een vals zelfbeeld, afsplitsing van het lichamenlijk-sexuele, afsplitsing van het onbewuste (verdringing, projectie enz.).

6. The mechanism that makes absolute sub-phenomena of the self is known as identification: rendering the almost only self out of a sub-phenomenon of the self. This can be simply illustrated by physical pain, emotions, and existential anxiety. Complicated examples are: living from and defending a false self-image, splitting off corporal as well as sexual aspects of the self, splitting off the unconscious (repression, projection etc.).

7. Conventionele therapieën zijn er op gericht om dominante identificaties te leren doorzien, en opspelende onbewuste bewust te maken. Ze door (her)beleving, zelfonderzoek te leren loslaten, althans ze niet langer te zien als enige en gehele zelf. Therapieën hanteren daartoe in principe hetzelfde mechanisme als het identificatiemechanisme dat de persoon tot zijn dominante vereenzelviging, zijn lijden, bracht. Therapieën beogen de identiteit van cliënten, het zelf, qua schakering aan deelfenomenen ruimer te maken. Het kleine zelf wordt ruimer, gedifferentieerder.

7. Conventional therapies aim to get to the bottom of dominant identifications as well as to become aware of rising unconscious ones. By means of (re)perception and self-analysis these therapies learn to let them off, at least to consider them no longer as the only and total self. To that end they handle essentially the same mechanism as the identification mechanism that brought the individual to his dominant identification, his suffering. Therapies intend to enlarge client's identity, the self, as to the gradation of sub-phenomena. The tiny self becomes larger, more differentiated.

8. Therapieën lossen daarmee lijden niet op. Mogelijk dat er zoiets plaats vindt als verdunning. Dat is de positieve kant ervan. Negatief is echter dat therapieën eerdergenoemd identificatiemechanisme, de hoofdschuldige van lijden, bekrachtigen. De ene identificatie

immers wordt ingeruild voor de andere. Al betreft het een engere door een ruimere, het proces zelf blijft niet alleen ongemoeid, maar wordt bekrachtigd.

8. Therapies do not solve the suffering. At best a sort of dilution takes place which is positive. A negative aspect, however, is that they confirm the aforesaid identification mechanism, the main culprit of suffering. After all, one identification is being exchanged for another. Although it concerns a substitution of narrow by broad, the process itself remains not only unchanged, but is confirmed.

9. Het is de grote verdienste van de transpersoonlijke psychologie hierin een paradigmasprong te hebben genaakt. En wel door een begrip kader aan te reiken voor wat spirituele stromingen als jnana yoga, advaita vedanta, (zen)boeddhisme enz. beogen: zelfrealisatie. Voor diegenen die de instructies van beproefde spirituele stromingen opvolgen zal het zelf zich zodanig onmeetbaar uitbreiden dat het zowel één is met alles, als alles omvat, zowel leegte is als volte. Als veelvormige afgescheiden schijnentiteit is het zelf dan opgehouden samen te vallen met deelfenomenen ervan, terwijl deze laatste toch vrij toegankelijk blijven.

9. The virtue of the transpersonal psychology is to have made here a paradigm leap by offering a comprehensive framework for what spiritual movements, such as jnana yoga, advaita vedanta, (zen)buddhism intend: self-realization. For those who comply with the instructions of well-tried spiritual movements, the self will extend in such an immeasurable degree that it communes with, is at one with all, and contains all as well. The self then is emptiness, fullness as well. As a multiform separate simulated entity, the self has ceased to converge with its sub-phenomena, while the latter still remain accessible

10. Mijn stellingen zijn verhelderend omdat wie mij begrijpt ten slotte zal erkennen dat ze onzinnig zijn. Althans wanneer men ze ‘beklommen’ heeft. En men de ladder, mijn stellingen zowel als bedoelde spirituele instructies, omver heeft gegooid. Dan ziet men de wereld correct. Over zelfrealisatie spreken doet men dan niet meer. Men is gewoon (*).

10. My propositions are clarifying since the person who understands me finally will acknowledge their absurdity. At least, when the propositions have been taken up. When a proposition is represented by a scaffold, one can climb it with a ladder. Once at the top, one can throw away the ladder, throw away my propositions those and spiritual instructions. At that moment one sees the world properly. Self-realization is then out of the question: one merely is (*).

(*) vrij naar een beroemde passage uit wittgenstein’s ‘tractatus logico-philosophicus’
freely rendered from wittgenstein’s famous passage in his ‘tractatus logico-philosophicus’

- - -

voor voortzetting van uw oriëntatie gelieve terug te gaan naar www.yoga-intervision.com
in order to continue your orientation go back please to www.yoga-intervision.com

bezoek ook / visit also www.worldprayer-lordhavemercy.com